δραμε πρὸς τὸ τέκνον του, οὐδὲν τὸ πτωχὸν παιδίον ἐνόησεν ἐξ ὅσων εἶχον συμβῆ. Εἶδε διὰ τῶν ὡραίων του καὶ μεγάλων ὀφθαλμῶν τοὺς μελανείμονας τοῦ πατρός του, οἵτινες περιεφέροντο ἐν τῷ δωματίῳ, ὡς εἰ ἐζήτουν τι.

Τὸν εἶδε πρότερον γονυκλινῆ, κρατοῦντα μίαν τῶν χειρῶν «τῆς κοιμωμένης», ὡς τῷ ἔλεγον, μητρός του. Εἶτα ἀνασύραντες εὐρὺν λευκὸν πέπλον, τῷ ἔδειξαν τὴν μητέρα του, ἥτις ἦτο ὠχροτάτη καὶ τῷ εἶπον νὰ τὴν ἀσπασθῇ . . . Ἦτο κατάψυχρος ! . . τοῦτο τὸ ἐτρόμαξε, καὶ ἤρξατο νὰ κλαίῃ, ἀλλ' ὁ πατήρ του θλίβων αὐτὸ ἰσχυρῶς εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὸ ἐκάλυπτε δι' ἀσπασμῶν, ἡ δὲ τροφός του τὸ ἔλαβε κατ' ἰδίαν λέγουσα:

— Σιώπα ! ἡσύχασε, ἡ *μαμὰ* κοιμᾶται ! . .

Ἕνεκα δὲ τούτου κατέστη φρονιμώτατον ! . .

Ἰδὼν τὸ παιδίον εἰσελθόντα τὸν πατέρα του ἔδραμε πρὸς αὐτόν !

— Καὶ ἡ *μαμά*, μὰ πότε θὰ 'ξυπνήσῃ; ...'πές μου, πατέρα.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐσπάραξαν τὴν καρδίαν τοῦ ἀτυχοῦς Ἰακώβου, καὶ λαβὼν τὸ τέκνον του, ἐπὶ τῶν γονάτων, εἶπε διακοπτόμενος ὑπὸ τῶν δακρύων:

— Ἡ *μαμά*,...ναί, κοιμᾶται. . . σιμὰ εἰς τὸν Θεόν . . . ἠξεύρεις ποῖον; Τὸν καλὸν Θεόν,ποῦ σ' ἔλεγε νὰ παρακαλῇς κάθε βράδυ . . . ἔφυγε . . . διὰ ὀλίγον . . . διότι ὁ Θεὸς τὴν ἐφώναξε πλησίον του . . . καὶ τώρα εἶνε ἄγγελος εἰς τὸν οὐρανὸν . . . σὲ βλέπει πάντοτε . . . Σ' ἀγαπᾷ !

— Μὰ διατί λοιπόν,πατέρα μου, κλαῖς καὶ λυπᾶσαι ; . . Δὲν θὰ ξανάρθῃ ; . .

— Μ' ἐρωτᾷς ἂν λυποῦμαι . . . ὄχι... δὲν θὰ κλαύσω πλέον . . . Νά, κύτταξε, δὲν εἶμαι πλέον λυπημένος . . .

Καὶ ταῦτα λέγων ἐκίνει τὸ τέκνον ἐπὶ τῶν γονάτων του, ἀποτείνων αὐτῷ εὐχαρίστους λόγους, διηγούμενος αὐτῷ μύθους, καὶ διὰ φωνῆς, ὑπὸ τῆς λύπης πνιγομένης, ψελλίζων τὰ ᾄσματα ἐκεῖνα, ἅτινα τὸ ἑσπέρας ἡ μήτηρ του τῷ ἔψαλλε. . . Τὸ παιδίον ἀπεκοιμήθη. Τὸ ἀφῆκεν ἡσύχως ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Ἦτο νύξ. Ὁ Ἰάκωβος ἤναψε κηρίον, καὶ ἤρξατο περιπατῶν ἐν τῷ δωματίῳ τῆς μικρᾶς ἐκείνης εὐτυχοῦς φωλεᾶς, τῆς πρὸ ὀλίγων ἔτι ἡμερῶν μεστῆς χαρᾶς— νῦν δὲ φαινομένης αὐτῷ ἀχανοῦς ἐρήμου.

Τὰ πάντα εὑρίσκοντο εἰς ἀναστάτωσιν ὡς τὴν πρωΐαν, ὅτε ἐπορεύθη εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης ἦτο, τὸ ἁγιασματάριον, ἐν ᾧ ἦν βεβυθισμένος πενθίμως ὁ εὐλογημένος κλάδος, καὶ ὁ Ἐσταυρωμένος, ὃν κατὰ τὴν τελευταίαν της στιγμὴν ἠσπάσατο, ἔκειτο ἐπί τινος ἐπίπλου . . . Τὰ ἔκρυψεν ἐντὸς σκευοθήκης.Τὰ ἐνδύματα, ἅτινα ἐφόρει ὁπότε ἀναγκάσθη ὑπὸ τῆς νόσου νὰ μείνῃ κλινήρης, ἦσαν ἐρριμμένα ἀτάκτως ἐπὶ ἀνακλιντῆρός τινος· καὶ ἡμικεκρυμμένον ἐν τῷ προσκεφαλαίῳ της ὑπῆρχε τὸ κεντημένον μικρὸν ῥινόμακτρόν της, ὅπερ ἔφερεν εἰς τὸ στόμα, ὁπότε, διαρκούσης τῆς νόσου της, ἰσχυρὰ ἐσπάραττε τὸ στῆθός της βήξ.

Βλακωδῶς καὶ συγκεκινημένος πάντα ταῦτα ὁ Ἰάκωβος παρετήρει. Παρὰ τοὺς πόδας δὲ τῆς κλίνης γονυκλινὴς ἐπεκαλεῖτο, παραληρῶν, τὸν θάνατον καὶ ἔκραζε τὴν σύζυγόν του ! . . Λαβὼν δ' εἶτα τὸ ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον μικρὸν κεντημένον ῥινόμακτρον, τὸ ἐκάλυπτε δι' ἀσπασμῶν, ὅπως καταπνίξῃ τὰς κραυγὰς καὶ τοὺς λυγμούς του.

Τὸ ῥινόμακτρον ἦτο ἐν μέρει δεδιπλωμένον. Μηχανικῶς ἤρξατο νὰ ἐκτυλίσσῃ αὐτό. Μικρὰ χρυσῆ κλεὶς περιείχετο, ἣν πάραυτα ἀνεγνώρισε. Ἦτο τὸ κλειδίον μικροῦ κιβωτίου ἐκ Ταχάνης, ὅπερ τῇ ἐδωρήσατο κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς ἑορτῆς της... Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου των τὸ κιβωτίδιον ἐκεῖνο, ἐχρησίμευεν ὡς λειψανοθήκη, ἐν ᾗ ἐνέκλειε πάντα ἐκεῖνα, ἅτινα βραδύτερον, σὺν τῷ γήρατι,μετὰ τοσαύτης χαρᾶς ἐπαναβλέπει τις, διότι ἀνατρέχει εἰς τὰς τοῦ παρελθόντος ἀναμνήσεις. Ἐν αὐτῷ ὑπῆρχον τὸ γαμήλιον αὐτοῦ συμβόλαιον, τὰ μεμαραμμένα φύλλα τοῦ πρώτου παρ' ἐκείνου προσφερθέντος εἰς αὐτὴν ἄνθους, τρίχες τινὲς πεφιλημένων νεκρῶν,τριχάπτινος ἄκρα, ἀποσπασθεῖσα ἐκ τοῦ βαπτισίμου κεκρυφάλου τοῦ τέκνου των...Ὁ Ἰάκωβος ἔσπευσεν, ἵνα ἀνεύρῃ τὸ κιβωτίδιον.

— Μετ' ἐκείνης θὰ διέλθω συνδιαλεγόμενος τὴν νύκτα, ἐσκέφθη ἀνεγείρας τὸ πῶμα.

Καὶ θέσας τὴν ἑτέραν τῶν χειρῶν ἐπί τινος τραπέζης, μετ' εὐσεβοῦς συγκινήσεως, ἀνέσυρε τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο ἅπαντα τὰ ἐν τῷ κιβωτίῳ ἐγκεκλεισμένα ἀντικείμενα, παρατηρῶν δὲ ταῦτα ἐπὶ μακρὸν καὶ ἐπισταμένως, ᾐσθάνετο τοὺς ὀφθαλμούς του πληρούμενος δακρύων.

Δέσμη ἐπιστολῶν εὑρέθη ὑπὸ λευκῆς συνεσφιγμένης ταινίας. Ἀνεγνώρισε πάραυτα τὴν ταινίαν.

— Ἡ ταινία τοῦ γαμηλίου καλλωπισμοῦ της, ἀνέκραξεν, ὁπόσον ὡραία ἦτο κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν !

Λυθείσης τῆς ταινίας, αἱ ἐπιστολαὶ διεσκορπίσθησαν ἐπὶ τοῦ τάπητος τῆς τραπέζης.

— Αἱ πρῶται ἐρωτικαὶ ἐπιστολαί μας! ἐπανέλαβεν.

Αἴφνης φρικώδης ὠχρότης διεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του, καὶ ἠνωρθώθη, ὡς ὑπ' ἠλεκτρικῆς δονήσεως. Οἱ ὀφθαλμοί του κατέστησαν ἀπλανεῖς, ἔτεινε τοὺς βραχίονας βάλλων κραυγήν, καὶ ἐλιποθύμησε...

Τὸ παιδίον ἐξυπνήσαν ἐν τῷ λίκνῳ του, ἤρξατο νὰ φωνάζῃ τὴν μητέρα του.

Ἡ πρώτη παρὰ τοῦ δυστυχοῦς Ἰακώβου ἀνοιχθεῖσα ἐπιστολὴ περιεῖχε τὰ ἑξῆς :

«Μοὶ γράφεις, ὅτι ἔπαυσες νὰ μὲ ἀγαπᾷς ! Τετέλεσται· τὸ ἐπ' ἐμοί, καὶ ὁ ἐμός, σὺν τῷ σῷ, ἀπέθανεν ἔρως· ἃ μὴ τὸ ἀποκρύπτωμεν, τοῦτο εἶναι ἕξις, ἣν δὲν θέλετε νὰ ἀπολέσητε, καθότι, ὦ; μὲ βεβαιοῖτε, μεγάλως σᾶς ἔκαμα νὰ ὑποφέρητε, διότι ἀντίκειται πρὸς τὸν ὑμέτερον χαρακτῆρα... Ἐφ' ἱκανὸν χρόνον ὁ ἔρως μας ἔζησεν...ἀπέθανεν... ἀνωφελὲς δὲ εἶνε ὅπως πειραθῶμεν νὰ τὸν ἀναστήσωμεν! Δὲν θέλω πλέον νὰ σᾶς ἐπανίδω. Λησμονήσατε ἐκεῖνον, ὅστις ὑπῆρξεν Ἀλφρέδος Σας!»

Κατὰ τὴν χρονολογίαν τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης καὶ ἡ σύζυγός του ὑπὸ τῆς νόσου κατελήφθη.

Ὥστε ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἣν ἐπὶ τοσοῦτον ἐθρήνει, καὶ τὴν ὁποίαν ἐν τοῖς ἀγγέλοις εὑρισκομένην τῷ υἱῷ του παρίστα, εὗρε τὸν θάνατον...χάριν τοῦ ἐραστοῦ της !

— Τὸν ἀνέμενε... μὲ τὴν βροχήν. . . μὲ τὸ ψῦχος... Μὴ θελήσαντος δὲ αὐτοῦ ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν ἐκείνην, ἔσχε τὴν ὑπομονὴν γυναικὸς ἀγαπώσης μέν, ἀλλ' ἐγκαταλειπομένης...Παριδοῦσα δὲ τὸ ἐλαφρὸν τοῦ ἱματισμοῦ της ἀφῆκε τὸ δριμὺ ψῦχος, νὰ καταβάλλῃ τὸ σῶμά της . . . Ἀ ! τὸν ἄτιμον !...

Ταῦτα καθ' ἑαυτὸν ἐσκέπτετο ὁ Ἰάκωβος... αἴφνης, φρικαλέα σκέψις διῆλθε τῆς διανοίας του, ἔλαβε καὶ ἑτέραν ἐπιστολὴν καὶ ἀνέγνωσε:

«Ὦ! ἐπὶ τέλους μ' ἀγαπᾷς, ἀξιολάτρευτό μου Λουΐζα. Ἂν καὶ τὸν ἔρωτά μου καλῶς γνωρίζουσα ἔχεις τὴν σκληρότητα ν' ἀντιστῇς εἰς τὰς τῆς καρδίας σου ὁρμάς... Ἀλλὰ τέλος, ὑπέκυψας! Εἶσαι ἐ ᾗ.

Ὁ Ἰάκωβος παρετήρησε τὴν σφραγῖδα τοῦ ταχυδρομείου. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, ἔφερε χρονολογίαν : 12 Δεκεμβρίου 1866. Ὁ υἱός του εἶχε γεννηθῆ κατὰ τὴν τρίτην Μαρτίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους!...

Ἀθροίσας τότε τὰς ἐπιστολάς, τὰς νῦν ἀχρήστους, καὶ ἃς μετὰ τοσούτου πρὸ ὀλίγου παρετήρει ἔρωτος, ἔρριψεν αὐτὰς μὲ ἀπαθὲς βλέμμα εἰς τὸ πῦρ.

Εἶτα αὖθις γονυπετήσας πρὸ τοῦ λίκνου τοῦ ὑπνώττοντος τέκνου του, ἀνέκραξε, χύσας δάκρυα χαρᾶς :

— Εὐχαριστῶ, Θεέ μου, μοὶ ἔπεμψας παρήγορον !...

. . . . . .

Ἔτος παρῆλθεν.

Ἐσπέραν τινά, ἐν τῇ λέσχῃ ἔρις ἀνεφύη, ἕνεκα χαρτοπαιγνίου, μεταξὺ τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ φίλου του Ἀλφρέδου, εἰς μονομαχίαν ἀπολήξασα, ἣν πάντες ἐμέμφθησαν διότι ἔλαβε χώραν μεταξὺ παλαιῶν φίλων, ἐνῷ ἡ ὑπόθεσις ἠδύνατο κάλλιστα νὰ συμβιβασθῇ...

Ἐκτυπήθησαν διὰ πιστολίου

Ὁ Ἀλφρέδος πληγεὶς ὑπὸ σφαίρας εἰς τὸ στῆθος, πάραυτα ἐξέπνευσεν.

Τὸν ἔκλαυσαν ἐπὶ πολύ, διότι ἦτο εὐφυὴς νέος, καὶ ἡ σύζυγος ἀριστοκράτου ἐβεβαίου ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ὁ Ἀλφρέδος θὰ διωρίζετο νομάρχης !...

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ

ΤΟΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙΣ ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Κατ' αἴτησιν πλείστων ἡμῶν συνδρομητῶν, ἀναβάλλομεν τὴν δημοσίευσιν τοῦ προαγγελθέντος μυθιστορήματος ὁ **Μπράβος** καὶ ἀρχόμεθα ἀπὸ τοῦ ἑπομένου φύλλου τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἀποτελοῦντος συνέχειαν τῆς **Βασιλίσσης Μαργὼ** μυθιστορήματος :

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ.

ΑΘΗΝΗΣΙ.—ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ 3